

Anton Fabian

VYDARENÝ ŽIVOT (I.)

Zamyslenia
inšpirované
evanjeliom

Anton Fabian

Vydarený život I.

Zamyslenia inšpirované
evanjeliom

Druhé vydanie Košice 2023

Košice 2010

Autor

© Anton Fabian

Nihil obstat

Mons. Prof. ThDr. Gabriel Ragan, PhD.

Imprimatur

Mons. Prof. ThDr. Stanislav Stolárik, PhD., pomocný
biskup

ABÚ Košice Prot. č. 1153/2010 zo dňa 11. 11. 2010

Lektorovala

JUDr. Mgr. Mária Sedláková, PhD

Design

Ing. Miriam Bérešová

Technická spolupráca

Mgr. Denisa Ferková, Ing. Anna Sedláková,
Ing. Andrea Bertová

Vydal

Vydavateľstvo Michala Vaška, Prešov 2010

ISBN 978-80-7165-820-7

Úvod

Vydarený život je túžbou každého človeka. No skutočne vydarený mal iba jeden: Ježiš z Nazareta pred dvetisíc rokmi. Dokazuje to jeho smrť a zmŕtvychvstanie, oslávenie darované Otcom. A práve Ježišova cesta k vydarenému životu sa stala inšpiráciou pre vznik tejto knihy.

Autor sa v nej nechal viesť podnetmi, ktoré vyslovil Ježiš Kristus a neskôr zapísali evanjelisti. Tieto podnety sú nám predkladané v každej službe ohlasovania Božieho slova, či už ide o katechézu alebo nedeľné homílie. Božie slovo najistejšie vedie človeka k zmysluplnému a vydarenému životu. V tejto publikácii je pozývaný nechať sa ním viesť a odpovedať svojim konaním.

Kniha môže poslúžiť každému, kto sa zaujíma o prehĺbenie svojej osobnej spirituality. V našej uponáhľanej dobe, pri množstve úloh a termínov sa čas pre Boha stáva luxusom a viera skoro prepychom. Mnoho ľudí si náboženské úkony nedopraje. Popri vytúženom bohatstve a pohodlí sú paradoxne chudobní. Skúsenosť dokazuje, že to nie je cesta k vydarenému životu. Naopak: ticho, zamyslenie, meditácia, modlitba a náboženské obrady sú prostriedkom na objavovanie úžasu nad životom.

Autor sa už pred tridsiatimi rokmi spolu so zosnulým priateľom Júliusom Chalupom (1950-1991) zaujímal o publikovanie kázní. Samizdatovým spôsobom vydali Homílie, Služba v slove a Posila v slove v trojročných liturgických cykloch. Kniha, ktorá teraz vychádza je samozrejme iná, ale tak ako vtedy samizdaty, aj

dnes sa pokúša o nápad, iskru, vtip, ktorým sa služba ohlasovania stáva prijateľnejšou. Začína vždy ľahším, žartovným štýlom aby sa potom prešlo k témam vážnym, teologickým a mystagogickým. Príhovory v rádiu Lumen (viac ako desať rokov) a vyučovanie homiletiky na teologickej fakulte odzrkadľujú autorovu skúsenosť v oblasti ohlasovania Božieho slova.

Kniha týchto zamyslení odpovedá na otázku: čo mám z toho, že verím v Boha? Aký úžitok mi môže viera priniesť? Každý človek si kladie takéto otázky. Ak nájde odpoveď, potom je už len malý krôčik k tomu, aby sa Boh stal „najvyšším dobrom“ a zaujal prvé miesto, ktoré mu patrí.

Prajem si aby aj prostredníctvom takýchto kníh sa naplnila požiadavka novej evanjelizácie, a mnohí ľudia objavili vzťah k Bohu ako hodnotu, ktorá dáva zmysel každej ľudskej situácii.

Košice, november 2010
+ Mons. Bernard Bober
košický arcibiskup – metropolita

I. Úžas nad jeho láskou

1 Príbeh lásky

*Mt 9, 36 – 10,8 Zvolal svojich dvanástich učeníkov a vyslal ich
Jedenásta cezročná nedela A: Zabudol som ťa včera pobožkať*

Parížske noviny *Le Parisien liberte* zverejnili medzi inzerátmi nasledujúci text: „Zabudol som ťa včera pobožkať, odpusť. Všetko moje je tvoje.“ Namiesto podpisu bolo číslo mobilného telefónu. Na druhý deň dostal inzerujúci štyristopäťdesiatšesť sms. Tolko dievčat reagovalo na vetu: „Zabudol som ťa včera pobožkať, odpusť.“¹

Tento kuriózný inzerát svedčí o tom, že všetci ľudia majú záujem o príbeh lásky. Deti sa pýtajú otca a mamy: „Ako ste sa zoznámili?“ Ľudia si rozprávajú medzi sebou, kto, koho, kde, kedy spoznal, stretol, atď. Príbeh lásky je večne inšpirujúci, aj čo sa týka filmu, literatúry, piesní, sochárstva a všetkých druhov umenia.

Na tomto základe ľahko pochopíme aj to, prečo v Evanjeliu Ježiš poslal Dvanástich a povedal im: „Chodte a hlásajte: priblížilo sa nebeské kráľovstvo.“ (Mt 10, 7). Ako keby chcel povedať: „Chodte, apoštoli moji, a vyrozprávajte ľuďom príbeh lásky medzi Bohom a človekom!“ Lebo na svete jestvuje nielen príbeh lásky muža a ženy, ale aj príbeh lásky Boha k človeku, ktorý má tiež svoje dejiny. Veriaci človek je svedkom toho, že v jeho živote Boh uskutočnil príbeh lásky.

Na Ježišovi z Nazareta apoštoli videli, že Boh tento svet naozaj miluje. Uzdravoval chorých, liečil každý neduh, povzbudzoval útešnými slovami (porov. Mt 9, 35). Na kríži nenadával, nehrešil Rimanov a veľkňazov,

---

¹ BREZINA, J. (zobieral): *Pikantné a humorné perličky*. Bratislava : Štúdio humoru 1991, str. 21.

nepreklínal vtedajšiu náboženskú hierarchiu, ako to bežne robili obyčajní ukrižovanci. Keď zomieral s láskou na perách, apoštoli pochopili, že na ňom Boh najkrajšie vyrozprával príbeh lásky k človeku.

Apoštoli boli takí dotknutí týmto príbehom lásky, že mohli splniť Ježišovu požiadavku a ísť do sveta. Nie s úmyslom založiť nejakú faru, alebo vytvoriť modlitbové spoločenstvo. Nemali na mysli nejaké štruktúry, liturgiu, obrady, modlitby... Mali na pamäti jedno: tak, ako Boh miluje mňa, tak miluje aj iných ľudí, preto musím jeho príbeh lásky zvestovať. Možno aj druhý človek sa otvorí Bohu tak, ako som sa otvoril ja.

Keď teda počúvame vetu: „Choďte a hlásajte: priblížilo sa nebeské kráľovstvo“ (Mt 10, 7), určite by sme si nemali predstavovať územie, vojsko, hrad, žezlo, moc, sluhov a pánov, krásne šaty, zlaté poháre, taniere a hostiny, lebo to patrí ku kráľovstvu pozemskému. Božie kráľovstvo, to je príbeh Božej lásky k človeku.

O tom, či sme vstúpili do Božieho kráľovstva, či je ono v nás, sa presvedčíme veľmi rýchlo odpoveďou na otázku: Aký je príbeh lásky Boha ku mne? A ako tá story vyzerá opačne – ja k Bohu? „Zabudol som ťa včera (v modlitbe) pobožkať, odpusť“ – možno aj taký je náš postoj voči Bohu.

V gréčtine a neskôr v latinčine sa vzťah Boha k človeku volá mystagogiou. Boh má náklonnosť k človeku, odpúšťa, povzbudzuje, dáva mu šancu na celú večnosť, lebo ho povolal k životu a naštartoval pre celú večnosť. Tento mystagogický vzťah je novou a večnou zmluvou. Boh ju nikdy neodvolá. Keď učeníci išli do sveta, odovzdávali mystagogickú skúsenosť o tom, ako nás Boh má rád a ako nás pozýva, aby sme aj my odpovedali na jeho postoj svojim životom.

Našou úlohou (každého jednotlivu, ale aj ako Cirkvi, spoločenstva) je vovádzať ľudí do tajomstva, do príbehu lásky medzi Bohom a človekom. Tak, ako sa príbeh lásky opakuje v ľudských dejinách mužov a žien, podobne sa príbeh lásky opakuje v duchovných dejinách každého z nás.

Kristus nedal príkaz, ktorý by zafažoval a komplikoval život apoštolom ani nám. Nedal im nariadenie, uznesenie, ktoré by ich nútilo špekulovať. Dal im príbeh lásky, lebo len v ňom sa môže život vydať.

Všetky naše náboženské úkony: modlitba, čítanie Písma, svätá omša, skutky dobročinnosti sú odpoveďou na Božiu lásku a v nich sa rozvíja aj náš príbeh lásky s Bohom. Zaujímavo túto tému ilustruje aj David Farrell. „Po dvadsiatich rokoch manželstva som objavil nový spôsob, ako oživiť našu lásku a vdýchnuť nášmu manželstvu druhý dych. Začal som sa stretávať s inou ženou“, píše, „a pritom to bol manželkin nápad. Povedala mi: „Sám vieš, že ju máš rád. Život je príliš krátky, musíme tráviť viac času s ľuďmi, ktorých milujeme.“ „Ale ja milujem teba,“ zaprotestoval som. A ona odpovedala: „Viem, ale máš rád aj ju. Nebudeš mi veriť, ale myslím si, že čím viac času stráviš s ňou, tým viac si aj my dvaja budeme bližší.“ No a ako obvyčajne mala pravdu.

Žena, s ktorou som sa mal stretávať, bola moja matka. Mala sedemdesiatjeden rokov a už devätnásť rokov bola vdovou. Keď som jej zavolať a pozval ju na večeru a potom do kina, pýtala sa: „Čo sa deje?“ A ja som vysvetlil: „No, bolo by pekné, ak by sme spolu strávili určité chvíle – len my dvaja.“ „Dobre,“ povedala, „budem rada.“ Priznala sa, že povedala priateľkám, že ide na schôdzku so svojím synom. Nechceli jej veriť a určite sa budú pýtať, ako to dopadlo.

Raz v reštaurácii, mama povedala: „Keď si bol malý, čítavala som ti jedálny lístok.“ A teraz, keď už starká slabšie videla, syn pochopil, že z opatrovatelky sa stala žena, ktorú treba opatrovať. Z chlapca, o ktorého sa bolo treba starať, stal sa opatrovateľ. „Naše vzťahy sa zmenili o stoosemdesiat stupňov.“

David píše: „Začal som sa s mamou stretávať pravidelnejšie. Zašli sme na obed, rozprávali sme sa o práci, o rodine. Ona porozprávala rozličné rodinné klebety a hovorila aj o minulosti. Pochopil som, aké bolo pre ňu ťažké, keď počas II. svetovej vojny pracovala vo fabrike. Dozvedel som sa, ako sa stretla s otcom a so záujmom som počúval a pochopil, aké to bolo pre mňa dôležité. Veď vlastne to bol môj životopis v nej!

Ja som sa snažil žiť ako ostatní. Zarobiť peniaze, zabezpečiť rodinu, diár som mal plný termínov, všetko stihnúť, a pri mame som sa naučil, že niekedy je dôležité spomaliť. Tam som pochopil, čo to je dobre využitý čas. Manželka mala pravdu: stretnutie s inou ženou pomohlo aj môjmu manželstvu. Stal sa zo mňa lepší otec, lepší manžel a dúfam, že aj lepší syn. Ďakujem ti za to, mama,“ končí svoje rozprávanie pán David Farell.²

Príbeh lásky medzi mužom a ženou, medzi synom a matkou vždy inšpiruje a posúva náš život. Aj príbeh lásky medzi Bohom a mnou. Má svoje zákulisia, má svoje krízy, to všetko je uskutočňovanie Božieho kráľovstva v nás. „Čím viac budeš mať rád mamu, tým si budeme bližší aj my dvaja. Lebo keď sa bude v tebe odvíjať príbeh lásky, bude to dobré i pre našu rodinu.“ Čím viac bude Kristus prítomný v našej duši a čím viac

---

² FARREL, D.: Iná žena. In: CANFIELD, J. (editor) a iní : *Slepačia polievka pre ženskú dušu*. Bratislava : Sofa 1998, str. 37-41.

bude predmetom našej lásky, tým budeme my lepší a krajší aj v našom svedectve vonkajšieho života.

Ďakujme za každé prijímanie Slova i Tela Krista, za náklonnosť Boha k nám napriek tomu, že niekedy musíme Bohu povedať: „Zabudol som ťa včera pobožkať, odpusť mi.“